

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Viktora Sedláka a soudců JUDr. Zuzany Sváčkové a JUDr. Jiřího Körblera ve věci žalobce: **SpofaDental a. s.**, IČ 63999447, se sídlem Jičín, Markova 238, zast. JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., advokátem, se sídlem Jičín, Husova 820, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, o **zaplacení 252.116,70 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. prosince 2013, č. j. 10 C 252/2012-98,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Odvoláním napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení 252.116,70 Kč s příslušenstvím (výrok I) a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Takto rozhodl o žalobě obsahující požadavek na náhradu škody, která měla být žalobci způsobena nezákonným rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 1. 10. 2008, sp. zn. sukls51257/2008, jímž byla snížena cena žalobcova výrobku JODISOL SPRAY s mechanickým rozprašovačem, DRM SPR SOL 1X75GM kód SÚKL 0025264, z částky 58,10 Kč na částku 43,43 Kč.

Z dokazování, které soud I. stupně provedl, zjistil, že rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 1. 10. 2008, sp. zn. sukls51257/2008, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 8. 2009, sp. zn. MZDR 1077/2009, byla snížena maximální cena žalobcova výrobku JODISOL SPRAY s mechanickým rozprašovačem, DRM SPR SOL 1X75GM kód SÚKL 0025264, z částky 58,10 Kč na 43,43 Kč (§ 39a odst. 2 zák. č. 48/1997 Sb.). Ministryně zdravotnictví rozhodnutím ze dne 27. 5. 2010, č. j. 24232/2010, však k žalobcově odvolání napadené rozhodnutí zrušila pro jeho nepřezkoumatelnost a věc vrátila orgánu II. stupně k novému projednání. Rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 31. 11. 2010, sp. zn. sukls51257/2008, které nabylo právní moci dne 31. 12. 2010, byla snížena cena předmětného výrobku na částku 40,87 Kč. Žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 252.116,70 Kč, která mu měla vzniknout z nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. sukls51257/2008, žalovaná však tento nárok jako neopodstatněný odmítla.

Takto zjištěné skutečnosti soud I. stupně posoudil podle § 1, § 5, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že žalobcem uplatněný nárok není opodstatněný, neboť rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 1. 10. 2008, sp. zn. sukls51257/2008, které nabylo právní moci, sice bylo zrušeno z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, jeho nezákonnost však žalobci jím tvrzenou škodu nezpůsobila. Správní řízení, které po zrušení tohoto nezákonného rozhodnutí dále pokračovalo, totiž bylo ukončeno rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 31. 11. 2010, sp. zn. sukls51257/2008, jímž byla cena předmětného výrobku snížena na ještě nižší částku (40,87 Kč). S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 25Cdo 917/2007, proto prvostupňový soud uzavřel, že nezákonným rozhodnutím žalobci škoda nevznikla. Žalobu tedy jako nedůvodnou zamítl a v souladu s tím rozhodl o náhradě nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém setrval na svém tvrzení, že nezákonným rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv mu byla způsobena škoda. Soudu I. stupně v této souvislosti vytkl, že nezakoumal skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné stanovit maximální cenu předmětného výrobku v období, za které žalobce náhradu škody požaduje. Pozdější rozhodnutí o maximální ceně (které již napadeno nebylo) bylo totiž vydáno na základě skutečností platných v době jeho vydání, nikoli na základě informací existujících v době vydání nezákonného (později zrušeného) rozhodnutí. Podle žalobcova názoru je proto zřejmé, že z důvodu nezákonného rozhodnutí v období, za které je náhrada škody požadována, prodával své výrobky za nižší ceny, než za jaké je prodávat mohl. Tím mu vznikla škoda ve formě ušlého zisku, který v žalobě řádně vyčíslil a k prokázání

svého tvrzení předložil důkazy. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí trpí vytčenými vadami a řízení je třeba dále doplnit, žalobce navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná k odvolání žalobce uvedla, že Státní ústav pro kontrolu léčiv byl povinen podle článku LXV odst. 5 zák. č. 261/2007 Sb. zahájit řízení a rozhodnout o snížení ceny žalobcova výrobku. Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2008, sp. zn. sukls1257/2008, tak snížil maximální cenu předmětného výrobku z částky 58,10 Kč na částku 43,43 Kč, přičemž tato nižší cena měla být podle zák. č. 261/2007 Sb. vykonatelná (účinná) od 1. 10. 2008. Žalobce však podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, právní moc a vykonatelnost rozhodnutí o nižší ceně proto nastala až dne 1. 9. 2009. Za situace, kdy došlo ke zrušení rozhodnutí o nižší ceně a vrácení věci k novému projednání, od 16. 6. 2010 do 31. 12. 2010 žalobce mohl znovu uplatňovat původní maximální cenu svého výrobku, tj. částku 58,10 Kč. Novým rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 30. 11. 2010 byla maximální cena předmětného výrobku definitivně stanovena na částku 40,87 Kč, a to s účinností od 1. 1. 2011. Je proto zřejmé, že vydáním nezákonného rozhodnutí žalobci vznikl zisk nikoli škoda, protože se mu prodloužila doba, po kterou mohl uplatňovat vyšší maximální cenu stanovenou podle předcházejících právních předpisů, tj. částku 58,10 Kč, namísto ceny stanovené podle platných právních předpisů ve výši 43,43 Kč. Podle názoru žalované by proto bylo v rozporu s dobrými mravy, pokud by za uvedené situace byla žalobci přiznána ještě náhrada škody. Závěrem žalovaná k žalobcově výtce, že soud I. stupně nezkoumal skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno stanovit maximální cenu dotčených výrobků v období, za které je požadována náhrada škody, připomenula, že předmětem řízení o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. není přezkum věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu. Rozsudek soudu I. stupně, který je věcně správný, proto navrhla potvrdit.

Odvolací soud z podnětu žalobcova odvolání přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, včetně řízení, které mu předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), projednal věc v nepřítomnosti žalobce, který se bez omluvy odvolacího řízení nezúčastnil (§ 101 odst. 3 a § 211 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, ze kterého učinil správná a přesvědčivá skutková zjištění a také jeho právní hodnocení věci je správné. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí výstižně vysvětlil, že předpokladem vzniku objektivní odpovědnosti státu je současné splnění tří podmínek: 1) zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezbytnou podmínkou odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. je proto skutečnost, že pravomocné rozhodnutí bylo příslušným orgánem jako nezákonné zrušeno či změněno (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 129/97, ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. 25 Cdo 430/2000, nebo ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2598/2006). Rozhodnutím tohoto orgánu je soud ve sporu o náhradu škody proti státu vázán a není oprávněn sám hodnotit, zda předmětné rozhodnutí je skutečně nezákonné (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2162/2005, nebo ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1230/2003). Další výsledek pokračování řízení je z pohledu odpovědnosti státu významný tam, kde škodu představuje přímo uložená povinnost, např. uložení pokuty či odnětí věci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 917/2007). Snížení majetkového stavu lze považovat za škodu existující ke dni rozhodování soudu tehdy, jestliže k rozhodnutí, které bylo následně shledáno jako nezákonné, nemělo vůbec dojít. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala, když důvodem nezákonnosti zrušeného rozhodnutí nebylo to, že by řízení vedoucí k jeho

vydání nemělo být vůbec zahájeno, nebo že by rozhodující orgán v tomto řízení jakkoli pochybil způsobem, jenž by se v tomto rozhodnutí odrazil, nýbrž pouze to, že postup, jak k vyčíslení nové maximální ceny přípravku dospěl, dostatečně neodůvodnil. Soud I. stupně proto správně uzavřel, že za situace, kdy ke snížení maximální ceny žalobcova výrobku došlo rozhodnutím, které sice bylo pro nezákonnost zrušeno, avšak následné rozhodnutí vydané v tomtéž řízení obsahovalo pro žalobce ještě nepříznivější výrok (tj. maximální cena jeho výrobku byla snížena až na částku 40,87 Kč), škoda, která by byla v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, žalobci nevznikla (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 917/2007, a ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4379/2007). Z uvedených důvodů proto odvolací soud shledal žalobcovo odvolání jako nedůvodné a rozsudek soudu I. stupně, který je věcně správný, a to včetně výroku o náhradě nákladů řízení, potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., výkladem a contrario, protože žalované v odvolacím řízení žádné takové náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **I z e** podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jehož přípustnost za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. přezkoumá odvolací soud.

V Praze dne 23. dubna 2014

Mgr. Viktor Sedlák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Dana Hrušková